

kunde falde mig ind, at Regeringens Tilslutning dertil kunde være at kjøbe med en Opgivelse af, hvad der ellers ansees for at være det Nigtige. Denne Forbindelse imellem dette Forslag og Udelabelsen eller Ikke-Udelabelsen af nogle andre Paragrapher, som jeg før erklærede, at jeg ikke kunde fatte, anthede den ærede Justitsminister skulde ligge i Noget, der nærmede sig til en Overenskomst. Dette forstaaer jeg aldeles ikke, jeg respecterer visse i højeste Grad en Overenskomst, hvor en saadan har fundet Sted. Jeg anseer det derfor for meget vigtigt, ja for en ligefrem Forpligtelse at fastholde den, og derfor anseer jeg det for min Pligt at udtale, at jeg vel har haft den Ære i Udvalget at have haft en Conference med Justitsministeren om denne Sag; men der var dengang ikke den mindste Tale om, at der skulde være en Overenskomst bragt tilveie; bygget paa, at Regeringen sluttede sig til det ene, medens Udvalget fravalgte det andet Forslag. Det laa heller ikke med Nødvendighed i Justitsministerens Ord, men maaskee kunne de, der ikke kjende til Forholdene, troe, at der i dem skulde ligge en Anthydning deraf, men denne Anthydning har ikke ligget deri og kunde ikke ligge deri; dette ønsker jeg at udtale nu, for at det ærede Things Medlemmer kunne vide, at der ikke har været Spor af en saadan Overenskomst mellem Regeringen og Udvalget, der skulde kunne sætte disse to fremmede Ting i en saadan Forbindelse med hinanden, at naar Regeringen var mere tilbøjelig til at gaae ind paa det Ene, saa skulde Udvalget være tilbøjelig til at fravalde det Andet, eller omvendt. Jeg forstaaer, som sagt, slet ikke den Tankegang. Dernæst fremførte den ærede Justitsminister, at det skulde være betænkeligt at fravalde § 79 paa Grund af det Forslag, som Udvalget har gjort med Hensyn til Udkastets § 1; men til Grund for denne Ytring maa der ligge en fuldstændig Misforstaaelse; der er i Udvalgets Forslag til § 1, som Thinget nu har vedtaget, ikke paa nogen Maade stillet andre Forordninger med Hensyn til Betingelserne for Anvendelse af Analogie end dem, der laae i Udkastet selv. Forandringen er en Redaction, der knytter sig

til Forslaget om den forandrede Titel, idet vi fremhævede for Forsamlingen, at Loven vel væsentlig er en almindelig borgerlig Straffelovbog, men at den omfatter tillige Forseelser, begaaede af Embedsmænd, hvorfor man fandt, at det Udtryk „almindelige borgerlige Forbrydelser“ ikke var nogen udtømmende Benævnelse, og den øvrige Forandring, der toges med, bestaaer, om jeg mindes ret, deraf, at det danske Ord er sat istedetfor et romansk Ord. Altsaa der er med Hensyn til Betingelserne for Lovanalogiens Anvendelse ikke foretaget en eneste Forandring. Jeg anseer det altid for meget ønskeligt at præcisere, hvad der er Spørgsmaal om ved en Forhandling, og det er netop derfor, at jeg ønskede at sige bort den Anthydning, der var kommen fra den ærede Justitsminister om, hvilke Banfeligheder Lovforslaget senere kunde møde. Her er Spørgsmaal om, hvorvidt § 79, som den ligger for, ganske eller tildeels bør forkastes. Det er umuligt nu nærmere at imødegaae en Betragtning, der indskrænker sig til, som Justitsministeren engang sagde, at „fastholde i det Væsentlige“ Paragraphen; der er ikke stillet noget Ændringsforslag af Ministeren, der kunde vise, hvad dette Væsentlige antages at være. Antager Thinget Udvalgets Forslag, naar der senere fremkommer et saadant, saa er det naturligt, at det vil blive Gjenstand for Overveelse i Udvalget, og derefter i Forsamlingen; men fra Ministerens Side foreligger der, som sagt, endnu ikke noget saadant Ændringsforslag. Det er fuldkommen rigtigt, at jeg, hvad der ogsaa var min Pligt, ved første Behandling erklærede, at Sagen vilde blive Gjenstand for fornøjet Overveelse i Udvalget, og paa samme Tid forudsatte jeg, at den ærede Minister ogsaa i fornødent Fald vilde overveie Sagen med sine Colleger, men deri laa sandelig ikke nogen Opfordring for mig til paa dette Stadium at møde med en bestemt Erklæring om, hvorvidt et Lovforslag, naar en Paragraph, hvis Indhold er aldeles nyt, bliver udstemt, vil blive indstillet til Hans Majestæts Sanction. Ogsaa i denne Henseende maa der altsaa foreligge en Misforstaaelse, thi de Ytringer, jeg før brugte, fremførte jeg visse ikke som en Opfordring til at bringe dette